

Svar på interpellation 2019:10 av Gabriel Kroon (SD) om kostnader för språktolk

Gabriel Kroon (SD) har ställt följande frågor till mig om kostnader för tolkverksamheten för talade språk.

1. Hur mycket brutto och netto har Region Stockholm bekostat tolk-verksamheten för mandatperioden 2010-2014 (exkl. personer beskrivna i sista stycket)?
2. Hur mycket brutto och netto har Region Stockholm bekostat tolk-verksamheten för mandatperioden 2014-2018 (exkl. personer beskrivna i sista stycket)?
3. Anser regionrådet att det kan vara lämpligt att Region Stockholm får bättre kostnadsersättning från staten för tolkverksamhet?
4. Anser regionrådet att delfinansiering av språktolk kan bli aktuellt (exld. för personer beskrivna i sista stycket)?

Som svar vill jag anföra följande:

Tolkning i talade språk är en viktig samhällstjänst och inom hälso- och sjukvården kan det vara en fråga om liv och död. Kommunikationsproblem och missuppfattningar mellan vårdpersonal och patienter kan leda till att patienten inte får rätt vård eller någon vård alls. Det är avgörande för patientsäkerheten att kommunikationen fungerar väl.

Interpellanten har ställt frågor kring kostnaden för tolkverksamheten under de senaste två mandatperioderna. Interpellanten har i sina frågor velat exkludera kostnaderna för Sveriges fem minoritetsspråk, finska, jiddisch, meänkieli, romska och samiska. I det underlag som Hälso- och sjukvårdsförvaltningen har kunnat få fram går det inte att specifikt särskilja kostnaden för dessa fem språk utan de är inkluderade i beloppen nedan.

Den totala uppskattade kostnaden som Region Stockholm hade för tolktjänster för talade språk var ca 416 miljoner kronor för mandatperioden 2010-2014 respektive ca 546 miljoner kronor 2014-2018, vilket motsvarar ett par promille av hälso- och sjukvårdens totala budget.

Interpellanten ställer frågan om jag anser att en bättre kostnadsersättning från staten för tolkverksamhet vore lämplig. I dag lämnas inga statliga medel för tolkverksamhet avseende talade språk och inget jag heller anser borde ske. Inte heller vill jag införa delfinansiering för språktolkning. Rätten till språktolk regleras i förvaltningslagen (8 § *FL*), hälso- och

sjukvårdslagen och i patientlagen. Som patient har man rätt till att förstå den information vårdgivaren ger.

Samhällets tolkresurser måste självklart användas effektivt och det råder i dag brist på kvalificerade tolkar. Många vårdgivare ser ett stort behov och Stockholm bör bli bättre på att använda distanstolkning i de fall när det är lämpligt. Förutom att det är mer resurseffektivt finns det även många andra fördelar. Framför allt ökar patientsäkerheten och integriteten för patienten. Det leder också till ökad tillgång av tolkar med hög kompetensnivå inom fler språk.

Tolkutredningen lämnade i december 2018 en rad förslag för hur samhällets behov av tolktjänster ska kunna tillgodoses i sitt betänkande *Att förstå och bli förstådd – ett reformerat regelverk för tolkar i talade språk (2018:83)*. Många av förslagen syftar till ett effektivare resursnyttjande, så som bättre samordning av tolkresurser, utökad distanstolkning och en utveckling av tolktjänster genom ny teknik. Även utbildningen föreslås anpassas mot dagens teknik vilket möjliggör en mer kvalificerad distanstolkning. I betänkandet föreslås en ny tolklag som bland annat förtydligar förbudet att använda barntolkning.

Fungerande tolkverksamhet behövs i en välfungerande vård där den enskilda patienten sätts främst.

Därmed anser jag interpellationen besvarad.

Anna Starbrink